

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku E. W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Odwołująca się E. K. W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lutego 2016 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego wskutek błędnego zastosowania: art. 15 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm. - dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), „którego to przepisu nie zastosował Sąd „odpowiednio”, czyli ściśle ze względu na wskazany przypadek odesłania numerycznego, wykluczający ze względu na charakter przepisów ustawy

o emeryturach policyjnych (przepisy administracyjne o charakterze publicznoprawnym) stosowanie wykładni prawotwórczej (normotwórczej) przez analogię, prowadząc do zniekształcenia wyniku tej wykładni, jak w zwykłej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, której argumentacja nie pozwala na przyjęcie, że jest ona słuszna w okolicznościach tej sprawy skoro przyjęto, że emerytura Skarżącej za 15 lat służby nie wynosi 40% podstawy jej wymiaru, lecz jedynie 10,5% podstawy jej wymiaru”; art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1721 ze zm. – dalej jako ustawa lustracyjna), wobec przyjęcia, że służba skarżącej w [...] MSW była służbą w organie bezpieczeństwa państwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 w ustawy lustracyjnej, chociaż [...] uległo rozwiązaniu (z dniem 15 czerwca 1989 r.) nie z mocy prawa, lecz w wyniku rozstrzygnięcia organizacyjnego Ministra Spraw Wewnętrznych, bo wskutek zarządzenia organizacyjnego nr [...] z dnia 30 maja 1989 r., zarządzającego rozwiązanie [...] MSW, zgodnie z pkt. 2 zarządzenia organizacyjnego – „w wyniku unieważnienia z dniem 15 czerwca 1989 r. etatu Nr [...], [...] Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze stanem etatowym 426 stanowisk i etatu niejawnego Nr [X], [...] Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze stanem etatowym 8 stanowisk, a tym samym także bynajmniej nie z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, natomiast [...] MSW nie było poprzednikiem [X] MSW w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej, który to przepis w tej sprawie znajdował właśnie zastosowanie przy rozstrzyganiu, czy [...] MSW może być uznane za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy lustracyjnej, wyłączając stosowanie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej”.

Skarżąca zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 234 k.p.c. i w związku z art. 244 § 1 k.p.c. wskutek dowolnego przyjęcia i wbrew treści dokumentu urzędowego (zarządzenia organizacyjnego nr [...] z dnia 30 maja 1989 r. Ministra Spraw Wewnętrznych), że skarżąca pełniła służbę (w całym okresie jej służby) w organie bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, „bo Biuro to było poprzednikiem nowo utworzonych wydziałów w [Z] MSW (lecz nie [X] MSW;

przejęciu przez [X] MSW podlegały jedynie i to w ograniczonym i zmodyfikowanym zakresie zadania byłego [...] MSW, a nie struktura organizacyjna tego Biura, czy jego dotychczasowe wydziały wraz ze wszystkimi dotychczasowymi ich zadaniami); art. 233 § 1 k.p.c. wskutek dowolnej oceny oraz wadliwego wnioskowania naruszającego zasady logiki, że pobieranie nauki w trybie stacjonarnym w Szkole [...] w okresie od 15 marca 1983 r. do 30 czerwca 1983 r. podlega kwalifikacji jako służba w organie bezpieczeństwa państwa, a przez to także uprawnia do stosowania przelicznika emerytury policyjnej 0,7% podstawy wymiaru zamiast 2,6% podstawy wymiaru emerytury, bowiem skarżąca w tym czasie pozostawała na stanie swojej macierzystej jednostki ([...] MSW) na stanowisku starszego referenta, gdyż w aktach osobowych skarżącej brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia, aby została wówczas zaliczona w etatowy stan słuchaczy szkoły; art. 233 § 1 k.p.c. wskutek dowolnej oceny, że skarżąca w okresie od 16 września 1980 r. do 3 lutego 1981 r., pomimo że była uczestniczką stacjonarnego kursu języka angielskiego II stopnia w Ośrodku Nauczania Języków Obcych w [...], pełniła służbę w organie bezpieczeństwa państwa, a przez to było uprawnione stosowanie przelicznika wymiaru emerytury policyjnej, po wznowieniu z urzędu postępowania w sprawie wysokości jej emerytury, w wysokości 0,7% podstawy wymiaru, zamiast w wysokości 2,6% podstawy wymiaru emerytury.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na to, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienie prawne: „(...) kiedy (w szczególności na jakich warunkach zachodzące) stosowanie przepisu art. 15 ustawy o emeryturach policyjnych i każdego innego przepisu oznaczonego numerycznie w przepisach odsyłających, jak w przepisie art. 15b ust. 2 ustawy o emeryturach policyjnych (stanowiącego, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio), jest „odpowiednie” i co w ogóle oznacza owa „odpowiedniość” w ich zastosowaniu w rozpatrywanych przypadkach?”, „czy w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późniejszymi zmianami), w brzmieniu obowiązującym na dzień orzekania w sprawie Skarżącej, [...] MSW, nierozwiązane z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, lecz z dniem 15

czerwca 1989 r. zarządzeniem organizacyjnym nr [...] z dnia 30 maja 1989 r. Ministra Spraw Wewnętrznych poprzez unieważnienie z wymienionym dniem etatów jawnego oraz niejawnego tego Biura oraz w związku z utworzeniem z dniem 16 czerwca 1998 r. w [X] MSW trzech komórek organizacyjnych, poprzez przydzielenie wskazanym zarządzeniem organizacyjnym nr [...] niezbędnych etatów dla obsługi tworzonych tam, na bazie tych etatów nowych stanowisk służbowych, oraz w sytuacji gdy dotychczas realizowane zadania przez [...] MSW zostały po rozwiązaniu Biura włączone - w ograniczonym i zmodyfikowanym zakresie - do zakresu działania [X] MSW, może być traktowane jako jednostka Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy, a przez to także jako organ bezpieczeństwa państwa wymieniony w art. 2 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, oraz czy wskazany przepis art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, ze względu na ujęte w nim wyrażenie w brzmieniu „oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami” stanowić może podstawę do traktowania po dniu 15 czerwca 1989 r. rozwiązanego [...] MSW, jako „poprzedniczki” [X] MSW, a w konsekwencji jako organ bezpieczeństwa państwa.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego.

Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Gdy idzie o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to trzeba wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Należy zauważyć, że przedstawione przez skarżącą pierwsze zagadnienie dotyczy problemu, który został już rozstrzygnięty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy odniósł się do wątpliwości wskazywanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Stwierdził, między innymi, że po istotnej zmianie normatywnej obowiązującego stanu prawnego wynikającej z dodania szczególnego, szczegółowego i odrębnego art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, zawarte w ust. 2 tego przepisu odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust. 1. W przeciwnym razie doszłoby do pozbawienia waloru i znaczenia normatywnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, do czego nie ma żadnych prawnych, prawniczych ani racjonalnych argumentów. Stwierdził, że art. 15b ust. 1 pkt 1 jednoznacznie nakazuje wyliczyć emeryturę osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm., zwanej dalej ustawą lustracyjną), według obniżonego ustawowego wskaźnika 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok takiej służby, z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy. Wskazał, że nie ma żadnych podstaw ani uzasadnienia korygowanie zasady wyliczania emerytury mundurowej od innego wskaźnika procentowego niż 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjnej, w drodze odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 *in principio* tej ustawy, który przewiduje co najmniej 40% podstawę wymiaru tego świadczenia z tytułu pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. Jeżeli służba była pełniona w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o której mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, to emerytura wynosi zawsze po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok pełnienia takiej służby (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej), z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4. Sąd Najwyższy odwołał się również

do wykładni celowościowo-systemowej art. 15 b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, która nie pozwala odstąpić od niebudzącej wątpliwości gramatyczno-językowo-logicznej wykładni art. 15b ust. 1 pkt 1 tej ustawy, przewidującego ustalenie (liczenie) wysokości emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za okresy pełnienia służby w organach bezpieczeństwa PRL, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej. Przyjęcie minimalnej 40% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby przy ustalaniu wysokości emerytur z zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych prowadziłoby do niedopuszczalnego, bo bezpodstawnego podważenia waloru normatywnego i celu wprowadzenia istotnej zmiany normatywnej wynikającej z dodania szczególnej regulacji art. 15b ustawy zaopatrzeniowej. W porządku chronologicznym, a zatem co do zasady, okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, przypadają bowiem w okresie 15 „pierwszych” (początkowych) lat służby stanowiącej tytuł nabycia uprawnień z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, przeto wykładnia zmierzająca do zachowania co najmniej 40% podstawy wymiaru emerytury takich osób w drodze odpowiedniego stosowania do nich art. 15 ust. 1 *in principio* ustawy zaopatrzeniowej, wykluczałaby, a co najmniej w istotny sposób ograniczałaby ustanowioną w art. 15b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy zasadę wyliczania wysokości emerytury z zastosowaniem współczynnika 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Inaczej rzecz ujmując, żądanie stosowania tego normatywnie obniżonego przelicznika procentowego dopiero za każdy kolejny (powyżej 15 lat) rok służby lub okres równorzędny z taką służbą (art. 13 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) w istocie rzeczy wykluczałoby zastosowanie tego ustawowego przelicznika: całkowicie w przypadku osób pobierających emerytury zaopatrzeniowe wyłącznie z tytułu pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa PRL, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej; albo prowadziłoby do ograniczonego („kadłubowego”) stosowania tego ustawowego przelicznika w przypadkach, gdyby okresy pełnienia takiej służby podlegały uwzględnieniu do wymaganej „zaopatrzeniowej” wysługi emerytalnej. W ocenie

Sądu Najwyższego tego typu możliwość musiałaby jednoznacznie i wyraźnie wynikać z treści art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, który nie zawiera formuły, zasady ani takich możliwości interpretacyjnych, które uzasadniałyby stanowisko, że emerytura osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, a których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, wynosi zawsze co najmniej 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i dopiero następnie wzrasta według wskaźników określonych tym przepisem. Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie zawiera gwarancji minimalnej co najmniej 40% podstawy wymiaru emerytury z tytułu lub w związku z okresami pełnienia służby w organach bezpieczeństwa PRL, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej. Przeciwnie, w przepisie tym prawodawca kategorycznie ustanowił jednoznacznie czytelną zasadę, że za okresy pełnienia takiej służby emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (ust. 1 pkt 1), z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4. Do wyliczenia wysokości takiej emerytury uwzględnia się ponadto po 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4, z wyłączeniem jednak okresów równorzędnych służby w organach bezpieczeństwa państwa (art. 13 ust. 1 pkt 1b), które uwzględniane są na zasadzie wynikającej z art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, tj. po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia. Odpowiednie stosowanie art. 14 i 15 ustawy do osób pełniących służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, oznacza zatem tylko uzyskanie przewidzianych w art. 14 i 15 wzrostów lub zwiększeń (przywilejów) emerytalnych z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy z tytułu i za okresy innej służby - niż służba w ustawowo wskazanych organach bezpieczeństwa państwa, w tym przywilejów wynikających z korzystnego (uprzywilejowanego) traktowania między innymi okresów poprzedzających lub przypadających po zwolnieniu ze służby przy ustalaniu wysokości tzw. emerytur mundurowych. Wyrażona w art. 15 ust. 1 *in principio* ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy zasada przysługiwania co najmniej 40% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby dotyczy wprawdzie okresów pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., ale nie ma zastosowania do okresów

równorzędnych z taką służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy. Tylko okresy równorzędne, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4, uwzględnia się do wyliczenia wysokości emerytury z przelicznikiem 2,6% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy zaopatrzeniowej), natomiast okresy równorzędne, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy, tj. okresy pełnienia służby w latach 1944-1990 w strukturach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, podlegają przeliczeniu wskaźnikiem 0,7% za każdy rok takiej służby na podstawie art. 15b ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

Sąd Najwyższy uznaje, że skarżąca nie przedstawiła argumentów mogących podważyć przedstawioną wykładnię odnośnie do rozumienia „odpowiedniego” stosowania art. 14 i 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Nie budzi sporów ani w judykaturze, ani w doktrynie, że wyodrębnia się trzy przypadki odpowiedniego stosowania przepisów prawa, a mianowicie gdy przepis dotyczący zakresu danego zagadnienia: 1) stosuje się wprost bez żadnych zmian do zakresu innego zagadnienia; 2) stosuje się z pewnymi zmianami do zakresu innego zagadnienia; 3) nie może być w ogóle stosowany do zakresu innego zagadnienia ze względu na bezprzedmiotowość lub sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tego innego zagadnienia.

W przypadku odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w uchwale przyjęto, że zachodzi właśnie trzeci z tych przypadków, gdyż gwarancja zachowania 40% podstawy wymiaru emerytury za okresy służby w ustawowo wskazanych organach bezpieczeństwa państwa podważałaby walor normatywny i cel regulacji art. 15b tej ustawy.

Nie można uznać, że w sprawie występuje zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzeczeniu co do interpretacji wskazywanych w podstawach kasacyjnych przepisów, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003 wkładka nr 13, poz. 5).

Jeśli natomiast chodzi o drugie zagadnienie, to dotyczy ono kwalifikacji

prawnej [...] MSW do organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej. Wątpliwości skarżącej co do możliwości zakwalifikowania [...] jako organu bezpieczeństwa państwa uzasadnione zostały tym, że Biuro to istniało równolegle z [X] MSW. Zatem, zdaniem skarżącej, brak podstaw do kwalifikacji [...] do organów bezpieczeństwa państwa, ponieważ nie było ono poprzedniczką [X], gdyż [X] nie powstał w wyniku likwidacji [...]. Zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 5, organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych, a jego ust. 3 stanowi, że jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Nie budzi wątpliwości, że użytego w przywołanym wyżej przepisie zwrotu „poprzedniczki” nie można sprowadzać wyłącznie do sytuacji, w której występowało ustanie bytu danej jednostki i powstanie w jej miejsce nowego podmiotu. Zatem poprzedniczką jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu powyższego przepisu była także jednostka, która uległa likwidacji, a jej strukturę (etaty) i zadania przekazano innej, istniejącej wcześniej, jednostce Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, która następnie podlegała rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa. Skoro, zgodnie z ustaleniami faktycznymi, struktury [...] MSW (zgodnie z zarządzeniem organizacyjnym nr [...] z 30 maja 1980 r.) zostały włączone w skład [X], stanowiącego jednostkę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, to [...] było poprzedniczką [X] MSW. Z kolei, jeśli [X] MSW podlegał rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, to stanowiło on organ bezpieczeństwa państwa. W rezultacie również [...] było organem bezpieczeństwa państwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2015 r., II UK 157/15 - niepublikowane).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

l.n